

Ημερομηνία: Σάββατο, 11-02-2006

Είδος: Εφημερίδα / Καθημερινή

Σελίδα: 50

Μέση κυκλοφορία: 8.647

Επικοινωνία εντύπου: 210 6430011

Η ΧΟΧΡΩΜΑΤΑ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
από τον ΛΟΥΚΙΑΝΟ ΚΑΛΑΝΤΖΗ

«Πουριτανό!» κατά συγκριβίαση

Η ενδέκατη (και τελευταία) όπερα του Βιτόντο Μπελλίνι «Οι Πουριτανό!» παρουσιάστηκε στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, σε πανελλήνια «πρώτη», στις 3 Φεβρουαρίου. Η όπερα αυτή, στην πρώτη παρουσίαση της στο Παρίσι, στις 24 Ιανουαρίου 1835, έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής από το κοινό, όμως, στις 23 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους ο συνθέτης «έφυγε» σε ηλικία 34 ετών!

Ιστορικά, το έργο, τοποθετείται στα μέσα του 17ου αιώνα στην περίοδο του εμφύλιου «σπαρταγμού» των «βασιλικών» Σπούαρτ και των «πουριτανών» του Κρόμβελ.

Το μελόδραμα αυτό σφύζει από ζωντανές μελωδίες, σε φωνητική υπεροχή, κυρίως, μέσα από τις οποίες ο συνθέτης «καλλιέργει» δραματικές καταστάσεις, όπως και στην ενφριχτή στροφή, ανάλογες σκηνές. Η αρχιτεκτονική αυτή του έργου με τα ανωτέρω στοιχεία «οδηγούσε» τον Σοπέν, τον Λιστ και άλλους τέσσε-

ρις συνθέτες της «παρέας», τότε, να συνθέσουν το «Εξήμερον» (1837): Εξι Παραλλαγές για πιάνο με θέμα το επικλιτικό, πατριδολατρικό εμβατήριο της β' πράξης της όπερας αυτής.

Εδώ, ο Ούγγρος συνθέτης έγραψε την εισαγωγή, τα συνδετικά μέρη παραλλαγών και το φινάλε και, που συχνά, το παρουσίαζε και ως ορχηστρικό έργο αργότερα...

Η παράσταση, στις 5 του μηνός αυτού, που παρακολουθήσαμε «έτρεξε» με τη δυναμική μιας αναλογικής μαρτυρίας, μουσικοσκηνικά συγκαταβατικής.

Έτσι, ο πουριτανικός συντηρητισμός, μέχρι αυστηρότητας και σε μιλιταριστικές προθέσεις, στα ανακρίματα και τα χαρακτηριστικά, στέφει τη θεατρικότητα μέσα στη γυμνότητα του χώρου και την επίπεδη σκηνοθετική αντίληψη, στους ιστορικούς του συμβολισμούς,

του σκηνοθέτη L. Mariani και τα σκηνικά του W. Orlandi. Εσπεράζε, βέβαια, η «έξυπνη» επικλινή σκηνή στην προσοπική του συνόλου, αλλά ότι στην κινησιολογική τακτική, γενικά,

Στο καθαρά μουσικό μέρος, «όλα τα λεφτά», ήταν η Ελβίρα του έργου, γνωστή μας σοπράνο, Elena Mosuc. Η έξοχη ερμηνευτική προέγηση της κεντρικής ηρωίδας της παράστασης, «κράτησε» χαρακτηρισμό στη γενικότερη μουσικο-σκηνική της στάση.

Λαμπερή, δεξιοτεχνική στην ανάπτυξη της φωνητικής δυναμικής στο χρόνο, με την agile των βοκαλισμών της στην ψηλή περιοχή και τη ζωντανή θεατρική της στάση, ειδικά στην άρια «Qui la voce sua soave...», στη «σκηνή της τρέλας», όπως και στη «Lucia...» ήταν συγκλονιστικά ενδοτική στις απαιτήσεις της παρτιτούρας.

Ο Δημήτρης Καββακός (Giorgio Valtori), όπως πάντα, είχε ωραίο φραγούδι στην ερμηνευτική του διαδρομή, με το γεμάτο, κλειστό, «φλυκό» μέταλλο της φωνής του.

Ο έτερος Δημήτρης Τλιακός (Ricardo), αντίθετος, με το πικρό μέταλλο, στην «ανοιχτή» φωνή του, δεν είχε τις ανάλογες ηχητικές διαβαθμίσεις στην οικονομία του λόγου του, όπου η τεχνική του τραγουδιού του τελεί υπό βελτίωση.

Ο J.C. Vallis (Arturo), με ωραία γραμμική λυρικότερου τεχνόρου, είχε καλές στιγμές στην ανάπτυξη της φωνητικής του δυναμικής, ενώ ο Βασίλης Κωστόπουλος (Qualitiero Valtori), μουσικοσκηνικά αξιοπρεπής, όπως και ο Παν. Μανιάτης (Bruno).

Τέλος, η Ειρήνη Καραγιάννη (Enricheta) στο λίγο του χρόνου της διαδρομής της είχε λιτή, ωραία κίνηση στη μουσικοσκηνική συμπεριφορά της. Ο πολύ καλός μαέστρος Giuliano Carella, λεπτομερειακός, με πλαστικές κινήσεις και ορθές επιτακώσεις, όμως, δεν απέτυχε τις δυνατότητες της ορχήστρας να μεταστοιχείσει την ωραία μουσική της όπερας. Η χορωδία με καλές στιγμές, αλλά και με ελλείψεις ηχητικών, ποιητικά, μεγεθών.